

INHOUD

VOORWOORD	9
TAMARA MORRIS	27
INGRID CAECKAERT	101
TANIA VAN KERKHOVEN	163
ANN BOURGOIN	203

Wie: Tamara Morris

Leeftijd: 26 jaar

Wat: verdwenen op 17 maart 2006

Waar: Aarschot

Teruggevonden: 10 maart 2009

Waar: bos Forkechamps (Luik)

Verjaring: 2036

VRIJDAG 17 MAART 2006

‘Waar is Tamara?’

Frank hoorde haar moeder aan de andere kant van de lijn aarzelen. De vraag overviel haar duidelijk. Niet verwonderlijk, hij hoorde zelf hoe direct en afgemeten hij klonk. Maar het was sterker dan hemzelf. Er was die middag een onrust over hem gekomen die hij niet kon verklaren. Doorgaans maakte hij zich niet zo snel zorgen. Waarom dan nu wel? Hij begreep het zelf niet zo goed.

‘Euh, op haar werk,’ klonk het weifelende antwoord van Tamara’s moeder.

‘Nee. Ze heeft een dag verlof genomen.’

‘Dan is ze waarschijnlijk gewoon thuis?’

‘Daar ben ik nu. Ik heb overal gekeken, maar ze is er niet.’

‘Misschien is ze een boodschap gaan doen?’

‘Dat was ze van plan, ja. Maar haar auto staat nog altijd voor de deur. En je weet dat ze haast nooit te voet weggaat. Zeker niet als het zo koud is als vandaag.’

‘Dan zal ze ook wel niet met haar motor weg zijn?’

‘Nee, inderdaad. Die staat er ook nog.’

Er klonk een diepe zucht.

‘Dan weet ik het ook niet, hoor.’

Frank liet even een stilte vallen en probeerde in die paar seconden zijn gedachten te ordenen. Maar dat viel niet mee. Allerlei zaken schoten als flitsen door zijn hoofd, waardoor ze zich niet tot een consistent en plausibel geheel lieten vormen.

‘Wanneer heb jij haar eigenlijk voor het laatst gehoord?’ vroeg hij ten slotte.

‘Frank, wat is er aan de hand?’ klonk de moeder op haar beurt ineens indringend.

‘Ik weet het niet.’

‘Is er iets gebeurd tussen jullie?’

‘Nee, alles is oké.’

‘Waarom ben je dan zo ongerust?’

Goede vraag, eigenlijk. Per slot van rekening was het nog niet zo heel lang geleden dat hij Tamara had gezien. Frank sloot even de ogen en haalde zich de gebeurtenissen van de voorbije ochtend voor de geest. Hij was later dan anders opgestaan. Het was die nacht nogal laat geworden. Drie uur of zo voor ze in bed lagen. Tamara en hij waren in het centrum van Aarschot nog iets gaan drinken. In café De Knoet hadden ze lang en intens gepraat over hun plannen om samen een huis te kopen. Of te bouwen. Daar waren ze nog niet helemaal uit. Ze hadden de pro's en contra's tegen elkaar afgewogen. Momenteel stond bouwen met stip aangeduid.

‘Een huis dat je koopt is zelden honderd procent je smaak,’ had Tamara gezegd. ‘Als er renovaties moeten gebeuren, weet je wel waar je aan begint maar niet waar het eindigt. Laat staan wanneer. En het is niet omdat we allebei werken dat ons budget ongelimiteerd is.’

Haar pleidooi had indruk gemaakt op Frank. Ook op het vlak van een mogelijke locatie lagen alle mogelijkheden nog open. Al was het natuurlijk de bedoeling om in de buurt van Aarschot te blijven. Hij werkte in de stad als mecanicien in een garage van Skoda, terwijl Tamara dagelijks naar Wijgmaal pendelde, waar ze werkte bij een verdeler van bioproducten. Dat was een traject van vijftien kilometer zonder files. Ideaal dus.

Na het drinken van een slaapmutsje waren ze gaan slapen. Omdat Tamara een snipperdag had genomen, kon zij lekker uitslapen. Nadat Frank zich aangekleed en ontbeten had, was hij nog snel even naar boven, naar de slaapkamer gegaan. Daar had hij de slapende Tamara een kus op haar voorhoofd gegeven en haar toegefluiserd dat hij haar graag zag. Ze had haar ogen even geopend en lief geglimlacht.

‘Ik zie je vanmiddag,’ had hij gezegd.

Of het echt tot haar was doorgedrongen durfde hij te betwijfelen, want meer dan een onverstaanbaar gemompel had hij als antwoord niet gekregen. Helemaal niet erg. Ze hadden de avond voordien al afgesproken dat ze die middag samen zouden gaan lunchen in een café in de buurt. Tamara zou wel nog telefoneren om te bevestigen. Maar om half twaalf had ze nog altijd niets van zich laten horen. Dat was vreemd. Tamara hield zich altijd aan gemaakte afspraken. Ze was daar zeer punctueel in, op het vermoeiende af. Frank vermoedde dat haar professionele achtergrond als boekhouder daar iets mee te maken had. Hij had uiteindelijk zelf gebeld, maar was meteen op haar voicemail terechtgekomen. Om twaalf uur had hij uitgeklokt en was hij toch maar naar het eetcafé gereden. Geen Tamara. Weer had hij gebeld en weer was het meteen haar voicemail geweest.

‘Tamara, ik nog een keer,’ begon hij voor de tweede keer een bericht in te spreken. ‘Ik had je al verwacht-’

Toen had hij zich bedacht. Blijkbaar had ze om een of andere reden haar toestel uitgezet. De kans dat ze zijn boodschap zou horen, was dus gering. Hij besloot naar huis te rijden. Frank was geen pessimist of doemdenker, maar dit verontrustte hem. Sinds ze in september 1999 een koppel waren geworden, was er niet één dag voorbijgegaan zonder dat ze bereikbaar was. Bij het naderen van hun appartement op de hoek van de Herseltsesteenweg en de Oude Mechelsebaan zag hij haar grijze Volkswagen Golf staan. Een geruststelling. Dat gevoel was verdwenen van zodra hij het appartement binnenging. Meteen zag Frank dat er iets niet klopte.

Tamara had de gewoonte om alles volgens een vast stramien te doen. Als ze opstond, dekte ze meteen het bed op. Nadat ze in de badkamer haar toilet had gemaakt, ruimde ze de handdoeken en andere rommel op. Werkelijk niets ontsnapte aan haar aandacht. Vervolgens ging ze naar beneden, dronk ze in de keuken een glas sojamelk en at ze een yoghurtje of twee crackers met kaas. Dat ochtendritueel was in zeven jaar samen nooit doorbroken geweest.

Maar nu had Frank in de keuken geen spoor van een gebruikt glas of vuil bord gevonden. In de badkamer lagen een paar gebruikte hand-

doeken in een hoek gesmeten. De spuitbus deodorant stond naast de wasbak, de dop er nog af. Het opbergkastje aan de muur stond open. Op de vloer lagen de kleren die ze de vorige dag had gedragen kriskras door elkaar. In de slaapkamer was het bed niet opgedekt. Instinctief had hij aan de lakens gevoeld, maar die waren koud, ze was dus al een tijd uit bed.

Perplex. Dat was het gevoel waarmee Frank om zich heen had gekeken. Dit beeld klopte gewoon niet met de Tamara die hij nu al zeven jaar kende. Zij zou het appartement nooit op deze manier hebben achtergelaten. En toch was ze er niet. Dat was een gegeven waar hij niet omheen kon. Als er iets onverwacht was gebeurd, zou ze hem zeker gebeld hebben. Ze belden elkaar een paar keer per dag, vaak om de banaalste dingen te bespreken.

Op dat moment bedacht hij dat ze misschien zonder haar gsm was vertrokken. Ook al ongewoon, maar blijkbaar was ze om een of andere reden gehaast geweest. De plek op de kast waar ze haar goudkleurige Nokia altijd legde, was echter leeg. Ook haar sleutels had ze meegegrist. Frank voelde dat er iets goed fout zat en had daarom Tamara's moeder gebeld.

'Wanneer heb jij haar voor het laatst gehoord?' herhaalde hij nog een keer zijn vraag.

'Een paar dagen geleden,' antwoordde de moeder.

'Was er toen iets speciaal?'

'Ja, eigenlijk wel.'

'Wat?'

'Ze zei dat ze bang was.'

'Bang? Voor wie of voor wat?'

'Dat weet ik ook niet. Ze wilde afspreken, maar ik kon die dag niet. We hebben dan maar afgesproken voor volgende week.'

Frank probeerde de woorden van Tamara's moeder te vatten om ze zo in een bepaalde context te duwen, maar dat lukte hem niet. Hij had Tamara nooit horen zeggen dat ze ergens bang voor was. Integendeel. Alles leek heel gewoon. Ze hadden het de avond voordien dus over hun bouwplannen gehad, ze hadden hun zomervakantie vastgelegd

en Tamara had kaartjes gereserveerd voor een optreden van Cirque du Soleil in september. Waar kwam die zogenaamde angst dan vandaan? 'Frank? Ben je er nog? Zeg iets. Alsjeblieft.'

'Ik weet niet wat ik hier op moet zeggen,' antwoordde hij.

Zonder al te veel woorden verbrak hij de verbinding. Dat ene woordje bleef als een echo door zijn hoofd galmen. Bang. Waarom had Tamara dat gezegd? Of beter: waarom had ze het wel tegen haar moeder gezegd en niet tegen hem? Hoe hard hij er ook over piekerde, hij kon geen enkele reden bedenken.

Met een hoofd vol zorgen en nog meer vragen, verliet Frank het appartement en reed hij terug naar zijn werk. Het was 13 uur toen hij daar toekwam. Op automatische piloot handelde hij zijn taken af. De vele gedachten vloeiden als een liquide massa in elkaar over, waardoor hij ze niet van elkaar kon onderscheiden. Het was één brij.

Om 15 uur vroeg zijn baas of hij al iets van Tamara had vernomen. Frank schudde het hoofd. Hoe graag hij het al die tijd had gewild, de gsm in de zak van zijn overall was stil gebleven.

'Man, ga dan toch naar huis.'

'Om wat te doen?'

'Bel rond. Misschien had ze een afspraak die jij vergeten bent.'

Frank wist dat dit onmogelijk was – hij vergat zulke zaken niet – maar toch hoopte hij dat het waar zou zijn. Op weg naar huis betrapte hij er zichzelf op dat hij aan een slakkengangetje reed en dat hij elke voetganger die hij passeerde taxeerde. De temperatuur kwam amper boven het vriespunt uit, waardoor bijna iedereen een muts en sjaal droeg of diep weggedoken in hun jas liep. Een paar keer meende hij Tamara te herkennen, maar het was telkens wishful thinking. De onrust van die middag maakte plaats voor een vermoeiende gelatenheid waar hij niet wilde aan toegeven. Hij mocht er zich niet bij neerleggen, hij moest handelen.

Met de moed der wanhoop begon hij vrienden en familieleden op te bellen. Overall kreeg hij hetzelfde antwoord. Nee, ze hadden vandaag geen contact gehad met Tamara. Op haar werk bevestigden ze dat ze een snipperdag had genomen. Overall ving hij bot. Behalve bij Patrick, haar oudere halfbroer. Die zei dat hij haar rond elf uur had opgebeld.

De telefoon was één keer overgegaan alvorens te worden doorgeschaakeld naar haar voicemail. Met andere woorden, een halfuur voor Frank haar een eerste keer had gebeld stond haar gsm nog aan. Alleen had ze die meteen afgeduwd. Waarom? Tamara had een goede band met haar broer. Er viel geen enkele reden te bedenken waarom ze een gesprek met hem uit de weg zou willen gaan. De twee tetterden er soms urenlang op los.

Frank probeerde te bevatten wat zich tussen zijn vertrek om 8u40 en elf uur in hun appartement had afgespeeld. Tamara was opgestaan, daar bestond geen twijfel over. Ze had zich gewassen en aangekleed. Dat bewezen de op een hoopje gesmeten handdoeken. Terwijl ze daarmee bezig was, had iemand haar gebeld op haar gsm. Waarna ze halsoverkop en zonder hem iets te laten weten was vertrokken. Wat was er zo dringend geweest? En als er haast mee gemoeid was, waarom had ze dan haar auto niet genomen? Frank beseftte dat hij deze mogelijkheid kon schrappen.

Het was veel waarschijnlijker dat iemand had aangebeld. Iemand met wie ze was meegegaan. In dat geval kon het niet anders dan een bekende zijn. Tamara mocht al 26 zijn, ze zou nooit iemand vertrouwen die ze niet kende. Maar waarom was ze zo halsoverkop met iemand vertrokken, zonder op te ruimen of te ontbijten? Omdat er haast mee gemoeid was. Tot daar kon hij volgen. Maar nadat ze bij die persoon in de auto was gestapt, had ze hem toch kunnen bellen om te vertellen wat er aan de hand was? Dat had ze niet gedaan. Meer nog, toen haar broer om elf uur belde, had ze de oproep weggedrukt. Waar was ze mee bezig? Waarom kon of mocht ze niet gestoord worden?

Hoe meer hij erover nadacht, hoe minder steek het hield. Misschien had niet zij de oproep weggedrukt, maar de persoon bij wie ze was. Een koude rilling liep over zijn rug, want in dat geval was ze niet vrijwillig meegegaan en had de persoon die haar had meegenomen geen goede bedoelingen.

Deze gedachte deed Frank beseffen dat het hoog tijd werd om de politie in te schakelen. Iets voor 17 uur deed hij aangifte. Een confronterende bezigheid, zo bleek.

‘Is uw vriendin al eens eerder weggelopen?’ vroeg de politieman.

‘Neen. Waarom zou ze?’

‘Hadden jullie ruzie?’

‘Integendeel.’

‘Een onoverbrugbaar meningsverschil?’

‘Neen.’

‘Heeft ze ooit overwogen zelfmoord te plegen?’

Die vraag trof Frank als een stomp in de maag. Die gedachte was bij hem zelfs geen moment opgekomen. Omdat er geen enkele reden voor was. Tamara stond stevig in het leven. Ze was een jonge, levenslustige vrouw met heel veel toekomstplannen. De politieman zag hem naar adem happen en herhaalde zijn vraag.

‘Onmogelijk,’ antwoordde Frank.

‘Kan ze een minnaar hebben?’

Weer een vraag die Frank niet had zien aankomen. Ook met die mogelijkheid had hij geen seconde rekening gehouden. Hij wist wel wat de mensen zeiden: dat je als partner de laatste bent die het te weten komt. Maar hij en Tamara hielden van elkaar. Die gevoelens waren niet fake. Noch van haar kant uit, noch van hem. Zoals ze soms naar hem keek met twinkelende ogen. Zoals ze die morgen in haar slaap naar hem had geglimlacht. Zo teder en schattig. Nee, dat kon niet onoprecht zijn. ‘Ik weet zeker van niet.’

De politieman keek hem taxerend aan. Frank kon zich niet van de indruk ontdoen dat er iets meewarig in zijn blik was. Alsof hij hem te goedgegelovig vond. Dan was dat maar zo, want Frank wist gewoon dat Tamara hem nooit zou bedriegen. Laat staan dat ze hem in de steek zou laten voor iemand anders. Die gedachte kittelde zijn lachspieren en ondanks de situatie en zijn ongerustheid moest hij zich inhouden om niet in lachen uit te barsten. Zo belachelijk vond hij het idee.

‘Oké. Zullen we dan een persoonsbeschrijving opmaken?’ veranderde de politieman het geweer van schouder.

Waarvoor ben ik hier anders, dacht Frank.

‘U hebt toevallig geen foto bij van haar?’

Neen, die had hij niet. Er ook niet aan gedacht.

‘Geeft niet,’ zei de politieman. ‘Maar breng wel zo snel mogelijk een recente en scherpe foto van uw vriendin binnen.’